

Иван Вазов

Ода

По случаят на възкачването на първи български народен екзарх на екзаршеският трон в Цариград.

Пей, о музо обичлива,
сладко в тоз тържествен ден,
в които правдата надвива
и Фенер е победен.

С радост българинът гледа
после дълголетен мрак
на свещений трон да седа
пастир еднороден, драг!

Сребробистрата речица, що с извивки лъкатушни
из зелената морава бързо, весела се лей,
пляска галено вълни си и си дума, и си шушни:
България ще живей!

Птиченцето, що си фърка из въздухът ароматний,
тая драга вест разнося, чурулика и си пей;
и отдето заминува, то казува с глас приятний:
България ще живей!

Всяко сърце благородно тупа с радост, като чува,
че народ със славна битност веч оковите пилей,
що го в жален мрак държали; и при тая вест казува:
България ще живей!

А преминала България след страданья, дни злочести,
вижда черква си свободна и съдбата си, че грей,
и в надежди нови, светли тържествува с цвят и с песни,
че навеки ще живей!

Пей, о, музо обичлива,
сладко в тоз тържествен ден,
в който правдата надвива
и Фенер е победен.
С радост българинът гледа
после дълговременен мрак
на свещений трон да седа
пастир еднороден, драг!

Галац, 1872, март 15

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8432>]